

РЕЦЕНЗИЯ

на **проф. д-р Ценка Николова Иванова**
от Великотърновския университет „Св. св. Кирил и Методий”
за дисертацията на **Ивана Давитков**,
редовна докторантка в Софийския университет „Св. Климент Охридски”,
Факултет по славянски филологии, Катедра по славянско езикознание,
за присъждане на образователната и научна степен *доктор*

Професионално направление: 2.1. *Филология – Теория и практика на превода*
Тема на дисертационния труд: *Грамматични трансформации при художествен превод (сръбско-български паралели)*
Научен ръководител: проф. д-р Йовка Тишева

1. Данни за кандидата

Ивана Давитков е завършила средно образование в Гимназия „Св. Кирил и Методий” в Димитровград, Република Сърбия – където е и нейното родно място. След това следва Български език и литература във Филологическия факултет на Белградския университет и след бакалавърската степен (2002/06 г.) продължава в магистърска степен със специализация по българска диалектология (2007/08 г.). По време и след завършване на магистратурата работи като хоноруван преподавател по български език към колегиума по българистика в белградския Филологически факултет, също като преводач на свободна практика – специализиран превод и превод на художествена литература от български на сръбски и от сръбски на български език. Тези придобити умения по-късно стават добра предпоставка както за избраната докторантска теза, така и за по-нататъшната преподавателска практика – по български език и превод във Филологическия факултет на Белградския университет и по сръбски език и превод във Факултета по славянски филологии на Софийския университет (в качеството ѝ на докторант). Преди и след дипломирането си Ивана Давитков специализира неколккратно основно във ФСлФ на Софийския университет – и в качеството ѝ на млад специалист от българската диаспора. От февруари 2012 година е приета за редовен докторант в СУ в професионално направление 2.1. Филология (Теория и практика на превода). Имала е възможност като докторант да специализира за кратко в Загреб. Ивана Давитков има участия в научни конференции и научни семинари за докторанти в Софийския, Пловдивския, Югозападния и Великотърновския университет. Може да се каже, че кандидатката е придобила солиден професионален практически опит към настоящия момент.

2. Обзорен и критически преглед на дисертационния труд

Дисертационният труд се състои от увод, три глави, изводи, заключение, ексцерпирани източници, библиография и две приложения. Общият обем на изследването е от 231 страници. Библиографията съдържа близо 200 заглавия. Авторефератът съдържа 41 страници и отразява в синтезиран вид цялостното съдържание на труда, вкл. приносните моменти на дисертационния труд и списък с излезлите от печат публикации на кандидатката по темата (5). По обем, съдържание и структура са изпълнени формалните показатели за дисертация. Структурата и самото съдържание представят приетата логика за изложение на научен труд, което прави добро впечатление още в самото начало. Видно е, че между докторант и научен ръководител е постигнат добър диалог при постъпателното изпълнение на изследователските задачи. Тъй като фактически в дисертацията се анализира един сегмент от граматическите трансформации при конкретна двойка славянски езици, и то по посока от сръбски оригинал към българския като целеви език на превода, едно подзаглавие би допълнило с конкретика предмета на изследването.

2.1. В *Увода* докторантката обосновава избраната тема чрез няколко водещи аргумента: достатъчна като количество и жанрово разнообразие преведена сръбска литература на български език; достатъчно основание за утвърждаването на наличен представителен преводен корпус, който да бъде изследван в лингвистичен аспект; извеждане на граматичните трансформации като обект на наблюдение поради доказателства за трудности при превод – т.е. известно пренасочване на фокуса на изследванията по превод от лексикалните преводни трансформации към граматичните; предлагане на решения в процеса на превеждане поради асиметрията между граматични системи или структура на изследваните езици.

Липсата на подзаглавие за стесняване на предмета на изследване е компенсирана с много добрата мотивировка за основателността на темата (чрез т.нар. пилотни или сондажни изследвания), както и за съсредоточаването на предмета на изследването върху трансформациите при превод на миналите глаголни времена – с фокус върху предаването на сръбския перфект в избрани български преводи със средствата на българската темпорална система. Към тази основна задача гравитират още няколко, които дисертантката смята за важни с оглед осветляването на поставения проблем. Такава паралелна линия е включването на синтактични, словоредни и лексикални преводни

решения при анализа на някои примери, ако са свързани с наблюдаваната морфологична (глаголна) трансформация. Друг ракурс, на който е посветена цяла глава, е теоретичният дескриптивен и компаративен обзор на изследвания за значенията и употребите на миналите глаголни времена в сръбски и български език с цел яснота и обхватност в анализа на преводните решения в трета глава, която представя същинската изследователска работа на дисертантката.

Обектът на изследването е в комплексна връзка и зависимост от избраните източници – преведена проза от сръбски на български език (романи и съвременни разкази). Още в Увода е въведена класификацията на източниците по екстралингвистичния признак „време на извършваните преводи“: текстът източник е преведен повече от един път (многопреводни текстове) с времева амплитуда между преводите (разновременни едоезични преводи) и текстът източник е преведен повече от един път, но в една (съвременна) хронологична плоскост (едновременни едоезични преводи). Авторката прави пълно описание на избраните източници за своето изследване – представителни творби на Иво Андрич и Бранислав Нушич в категорията „едоезични разновременни преводи“ и разкази на съвременни сръбски автори, попаднали в категорията „едоезични едновременни преводи“ – поради стеклото обстоятелство, че почти по едно и също време са преведени от двама преводачи независимо един от друг. Броят на включените в изследването примери, според заявеното от авторката, е три хиляди ексцерпирани изречения от оригиналните текстове, всяко в по два превода на български език, т.е. разполага се с един солиден паралелен корпус. Четейки подробния ход на методологическите описания възниква въпрос: възможно ли е да достигнем до категорични изводи, без да отчитаме поредица от странични фактори със социолингвистичен и психолингвистичен характер, които рефлектират върху окончателния вариант на художествения превод? Отговор ще потърсим, навлизайки в структурата на дисертационния труд.

2.2. Глава първа е посветена на проблематиката по теория на превода в специализираната литература.

Първият ракурс представя български и сръбски изследвания в преводазнанието. Авторката е проучила задълбочено публикациите, които би могла да привлече като теоретична аргументация в труда си и се обосновава, че вниманието е ориентирано към онези изследвания, които поставят на преден план лингвистичния подход към теоретичния анализ на превода. Дисертантката се съсредоточава върху изследвания на еднопосочна

славяноезична преводна трансформация (Ив. Васева, Т. Кирова. Св. Томанова: българо-руска и обратно), както и на по-редките многопосочни трансформации (И. Ликоманова: руски – български, сръбски, полски или полски – български, руски, сръбски, чешки). Сръбските изследователи са представени чрез обзор на публикации на Миодраг Сибинович, Бранимир Чович, Радмило Мароевич, Борис Хлебец.

В тази глава закономерно следва теоретичен обзор на представи и дефиниции за граматична трансформация при превод, както и предлагана от авторката дефиниция. Ивана Давитков показва тук умение за ориентация в публикации и справочници с теоретичен и/или теоретико-приложен характер, за синтез и обобщение, както и критическо отношение към изследванията. Тя задълбочено, критично и последователно представя по-широките и по-тесните схващания за понятието преводни трансформации, спира се на становищата на автори от различен времеви период за видовете трансформации – основно от 70-те години на миналия век до наши дни.

Придържайки се към класификациите, предложени от И. Ликоманова, дисертантката също се спира на въпроса кога, въпреки задължителния характер на определен тип трансформации, преводачът има възможност за избор между различни решения и дали различните решения на преводача могат да се смятат за функционални еквиваленти напр. на глаголната форма от оригинала. Този въпрос излиза извън обхвата на дискусиите единствено по теория на превода при конкретни сравнявани езикови двойки и за конкретни езикови категории, какъвто е случаят със славянския перфект като структурно-функционален елемент на глаголната система от една страна, а от друга – като описание на функционално-семантичните му реализации или като замени с други глаголни форми. В работата се предлага допълнение към класификацията на И. Ликоманова – задължителността на граматичната трансформация не означава, че преводачът има един задължителен „избор”, а че трансформациите могат да бъдат и факултативни. Не бива обаче да се забравя, че преводът е субективен акт, тъй като е свързан с личността на преводача. Този субективизъм може да бъде дефокусиран и от недостатъчно доброто разграничаване на двете близкородствени езикови системи – някои примери, които представя авторката, особено преводът на произведението на Иво Андрич, правен през 1948 година, изострят вниманието и в тази посока.

В първа глава следва обособено изложение за типология на граматичните разминавания между сръбския и българския език (трети раздел, от с. 28). Правилна е констатацията, че е нужен допълнителен класификационен критерий тогава, когато е факт формална граматическа симетрия при близкородствени езици, но формалното съответствие на граматически категории и парадигми се различава по честотата на своята употреба. В този дух е и изреждането на морфологични особености на изходния/сръбския език, които нямат формално-граматични съответствия в преводния/българския език (с. 30-31). Тук се изреждат 7 особености, които характеризират изходния език и които отсъстват при преводния, а след това се посочват в обратен порядък 5 най-важни структурни елемента, характерни за преводния/българския език. Всеки от включените елементи е илюстриран с примери – изречение в оригинал и два негови превода.

По-нататък типологията на граматичните разминавания е обхваната от аспекта на изходния (сръбския) език (с. 31-39) и на целевия (българския) език (с. 39-43). Въпреки обхватността на фактологичния материал (на чието разнообразие е построена трета глава) още разсъждения/изводи в съпоставителен план и тук биха осветлили напр. кои от асиметричните особености нямат решаващо значение за превода от една страна, а от друга – непознаването в дълбочина на структурата и функцията на кои елементи би произвело неадекватен превод. Например ограниченията до изреченска структура, т.е. пренебрегването на по-широк контекст може да повлияе върху преводни решения при категорията определеност, или възможностите на преизказното наклонение за съобщаване на глаголното действие, или за все по-редуцираните позиции на инфинитива в сръбски, при което obligatorната му употреба се обвързва с конкретни конструкции и/или стилистични предписания. Оценките или критиките към преводачески решения в някои случаи изискват по-разширени фонові знания, вкл. от диахронен тип: напр. имената на близнаците Стоя и Остою от легендата за вграждането са адаптирани в превода от 1948 г. към именната система от средата на 20. век, когато име като Стою не е било непознато и не бихме могли само от гледна точка на съвременни знания да категоризираме дадено решение като грешно (с. 33). Подобни попадения на авторката в диахронно различни (разновременни) преводи отговарят и на въпрос, който не е предмет на това изследване, но е неминуемо важен за целостта на проблематиката: защо остаряват преводите?

Следващите фокуси в тази теоретична глава са посветени на проблемите при превод, които могат да бъдат повлияни от асиметрията в системите на миналите глаголни времена – наличие на еднаквост на глаголни форми в двата езика (аорист, имперфект, перфект, плусquamперфект), които обаче се различават в значенията и в честотността на употреба (с. 43-44). Авторката отбелязва, че „асиметрията в темпоралната система на сръбския и българския език е най-силна в плана на бъдещите времена и на миналите времена” и съсредоточава вниманието си върху сравнението на значенията им в разглежданите езици, както и в честотността на употребата им в тях. По критерия честотност на еднакви граматични елементи и при сравненията им в изходния и преводния език (с.45-48) авторката представя важни наблюдения и изводи, които показват задълбоченото ѝ вникване в съпоставителния план на проблематиката. Един от най-сложните въпроси на художествения превод от сръбски на български език е именно предаването на сръбския перфект, който е разширил своята употреба за сметка на другите минали глаголни времена. В разглежданите примери-преводи се наблюдават разнообразни варианти: аорист, имперфект, перфект, плусquamперфект, сегашно историческо време, форми в преизказно наклонение и замени с други части на речта. Въпреки необходимостта от по-системно структуриране на проблематиката, което би могло да се преодолее при редакция на текста, и в този си вид теоретичната глава ориентира в методологията на изследването – че ще се търсят проявите на асиметрия или симетрия при превода/трансформирането на „сръбския” перфект чрез изразните средства на българската темпорална система. Дисертантката познава разнообразието от ракурси, които, освен към отделни езикови аспекти на превода, отразяват особености на рецепцията извън езиковата и културно-историческата среда, в която е възникнал текстът.

2.3. Втора глава се съсредоточава върху *миналите глаголни времена в сръбската и българската граматична литература* (от с. 49). Дисертантката представя задълбочен обзор на темпоралните модели в двете граматически традиции, като се ориентира умело в тази сложна материя. В дискутабилни моменти демонстрира и своята позиция. Тази глава показва сериозния характер на изследването и би намерила приложение в процеса на обучение/подготовка на специалисти по двата езика. Авторката достига както до по-експлицитни, така и до някои по-трудно откриваемы констатации, като елементи на сравнението. Във формално отношение напр. миналите глаголни времена съвпадат в двата

езика (като се отчитат, разбира се, резултатите от фонологичната еволюция), но въпросът за употребата им в съпоставителен план е изясняван сравнително слабо в специализираната литература. Ивана Давитков е проучила, синтезирала и обобщила становища, включително и в тяхното развитие, на авторитетни сръбски и български изследователи-езиковеди. Подборът на публикации, свързани с проблематиката, показва и сериозна осведоменост. В обзора авторката включва схващания за разликата между основното и вариантното значение на едно и също глаголно време – често експонирана гледна точка от сръбските изследователи, която всъщност илюстрира относителността на границата между граматика и логика, граматика и семантика. Направена е и още една констатация – за начина, по който са представени глаголните времена в едната и в другата граматическа традиция. В сръбските публикации, с редки изключения, морфологичните особености са разгледани в рамките на морфологията, а употребите – в синтаксиса. В българската традиция и в редки изключения в някои сръбски граматики на всяко едно от глаголните времена са дадени морфологичните му характеристики (формообразуване, въпросителна форма, отрицателна форма и под.), а след това – основното значение и употреби. Немалко място е посветено и на аориста, на основното му значение и на типологията на изследванията за него чрез тези на автори, класифицирани в четири групи, като моментът на говоренето се явява ключов „ориентационен” момент. Употребата на аориста за изразяване на бъдещи действия и като повествователен (наративен) аорист, както и някои стилистично маркирани употреби го осветляват във функционален периметър, различаващ се от функциите на аориста в българския език. За това сравнение е изключително благодатен именно корпусът от паралелни текстове (сръбски оригинал и български превод/и) и наблюденията, които дисертантката представя в глава 3. Употребите на аориста са едно от предизвикателствата за преводаческата практика в конкретната комбинация от изходен и целеви език – още повече, че дори и при стилистичните употреби могат да се открият паралели, но и разминавания. В избраната последователност авторката представя и имперфекта – с напомнянето, че функциите му се поемат от перфекта при темпорална модална употреба, и от презентата – при някои видове модална употреба за предаване на минали събития. В разглежданите граматики на сръбския език перфектът се представя като глаголно време, което в повечето случаи замества другите претерити – аорист, имперфект, плусквамперфект. Аористът отстъпва на перфекта като основно

разказвателно време, а имперфектът е стилистично натоварен. Важен акцент за славянския перфект изобщо е отношението на две категории – вид и време. Т.нар. съкратен перфект е интересен граматически феномен откъм значения, функции и употреби. Ивана Давитков застава на мнението, че употребата на перфекта вместо бъдеще време трябва да бъде разглеждана като транспозитивна (преносна) употреба, тъй като в такава употреба преносно употребеният перфект може да се замести със съответната форма на бъдеще време без да се промени значението. От друга страна обаче модалната употреба на перфекта както в пълната, така и в кратката му форма е широко развита в сръбския език, което е отразено и в разглежданите граматика. Авторката завършва обзора на сръбската теоретична мисъл с пусквамперфект – значения и употреби: рядка употреба в случаите, в които трябва да се подчертае предходността и завършеността на действието.

В подраздела с моделите за представяне на българските глаголни времена (с. 81-) авторката прави в началото констатацията, че в българската научна традиция съществува по-голямо разнообразие от подходи, чрез които се описва темпоралната система на българския език. Представен е разгърнат обзор на становища за категорията време, за връзката на момента на говорене с ориентационния момент, между глаголно действие и резултат от глаголно действие. Следват аорист и имперфект – значения и употреби (с.95-), напр. аористът за изразяване на бъдещи действия, съпоставими форми на т.нар. съкратен перфект със същите функции в двата езика и др. Съсредоточавайки се върху перфекта авторката изхожда от позицията, че той е имал специфично развитие в българския език в сравнение с другите славянски езици – в които се е превърнал в универсален претерит. В резултативен план се подчертава също двойствената природа на перфекта, изразяващ действие в миналото и резултат от действието в момента, в който се съобщава за него; обръща се внимание на дискусията по номинацията перфект : минало неопределено време. Във втора глава някои от приведените цитати – примери за употреби в българския език, особено взети с посредничеството на ползваните теоретични изследвания, не отразяват състоянието на съвременния узус; напр. при някои употреби на имперфекта – от гледна точка на приложната страна на труда подобни примери биха могли да получат уговорки (стр. 93). Втора глава завършва с обобщение на подробния обзор на миналите времена в български и сръбски език (с. 122-126). Целта е да се улесни анализът в третата глава. Тук са описани функционалните съответствия: напр. че на аориста в български като основно

разказвателно време съответства перфектът в сръбски; че сръбският аорист в художествената литература има стилистична и модална специализация и т.н. Важен елемент на сравнението е и видовата опозиция в миналите времена през призмата на неутрална или стилистично маркирана употреба, както и в резултативността на действието. В това обобщение са посочени както общите компоненти в значението, така и разминаванията. Именно подобен обстоен съпоставителен подход прави завършен този обзорен, аналитичен и погледнат със собствени очи темпорален казус.

2.4. Глава трета, озаглавена Предаване на сръбския перфект в преводи на български език се състои от две относително самостоятелни части: Преводни варианти в разновременни преводи (с. 127-169) и Преводни варианти в едновременни преводи (с. 169-186). Това делене има изнесена аргументация още в Увода. Тази глава заслужава особено внимание, защото тя показва усилията и обема подготвителна работа по издирване, систематизиране и техническо оформление на примерите от една страна, а от друга – осмислянето им като илюстративен материал, подкрепящ, допълващ или въвеждащ нови изводи към известните теории. Към теоретичните акценти бихме отнесли и въпроса за времевата амплитуда между два превода на една и съща творба, осъществени на един и същ целеви език – където могат да се разглеждат и въпроси, свързани с езиковата диахрония, със социолингвистични акценти и под. Както отбелязва дисертантката, възможен е и друг ракурс, свързан с хронологията на отдалеченост между време на създаване на текста (авторската творба) и време на превода. Този тип амплитуда съдържа предизвикателства предимно към сегменти на лексикално-семантичните трансформации, както и към културологичните аспекти за рецепцията на превода и той не е фокус на анализа.

Една от задачите, поставени в тази глава, е да се проследи как глаголното време играе роля в стилизирането на текста при превод. Другата задача е систематизиране на преводните варианти на „сръбския” перфект, които се получават в резултат на предаването му с различни от перфекта глаголни времена. Авторката изказва убеденост, че преводът на глаголното време заслужава изключително задълбочено изследователско внимание. На с.128, цитирайки изследователи по темата, привежда аргументи за ефекта от ползването на разновременни преводи като източници. В по-нататъшната организация на систематизираните наблюдения и прикрепените към тях примери постъпателно се въвежда

основната формула: сръбски перфект, свършен и несвършен вид – български аорист и имперфект. По-нататък се посочва, че на пръв поглед отношенията между перфекта в сръбския и аориста и имперфекта в българския език изглеждат безпроблемни, но в разглеждания преводен корпус често се появява несъответствие в избора на аорист или имперфект като български преводен еквивалент на сръбския перфект. Замените се срещат в различни синтактични условия: в рамките на прости и сложни, главни и подчинени изречения, а така също и в пряката реч. Несъответствията са обусловени от стилово маркирани фактори като конкуренцията между аорист като основно минало време и сегашно историческо време с тази функция, т.е. понякога смяната на темпоралния план в повествованието в единия от преводите по отношение на другия е повлияла върху замяната на глаголното време. Някои преводни решения са преценени като по-малко близки до експресивността на оригиналния текст – напр. когато аористните еквиваленти са преценени като по-малко експресивни срещу сегашно историческо време, но изводите биха могли да се обвържат с допълнителни фактори за целостта на превода.

При разновременните едоезични преводи авторката формулира пет групи преводни трансформации на перфекта от сръбските оригинали: глаголни времена на индикатива; глаголни времена на преизказността; условно наклонение; страдателен залог; замяна на перфекта с нелични глаголни форми (причастия, отглаголно съществително). В първата група преводни трансформации напр. се наблюдават девет групи преводни варианти. В групата на едновременните преводи също най-застъпеният преводен вариант на перфекта от сръбски на български е аорист/имперфект, но тук са представени и систематизирани и други преводни варианти: напр. с перфекта се означава несвидетелственост и се употребява с цел констатация; предаване на перфект с аорист или с плусquamперфект в един и същ контекст – като избор на преводача да представи действието като част от основната линия на разказа или като резултат от действие в минал момент. В разгънат на посочените страници текст с изобилие от примери авторката представя комбинации между перфекта като изходна форма и варианти, отразени в т.нар. първи и втори превод на оригинала.: напр. перфект (сръб.) – сегашно време (бълг.1) // аорист (бълг.2); перфект (сръб.) – плусquamперфект (бълг.1) // имперфект (бълг.2) и т.н. Номерацията на обособените видове комбинации не навсякъде обаче е последователна и това затруднява четящия. Установените на базата на анализирания корпус преводни

варианти дисертантката представя в табличен вид: Таблица 1 – Преводни варианти в разновременните едноезични преводи (с.185), Таблица 2 – Преводни варианти в едновременните едноезични преводи (с.186).

2.5. В *Изводите* (с. 187-196) авторката отличава няколко съдържателни ядра: граматичните трансформации, които се извършват в процеса на превода на художествена литература от сръбски на български език заслужават задълбочено внимание и систематизиране; синтактичните и словоредните трансформации съпътстват извършваните морфологични трансформации; лексикалните трансформации нерядко стават причина за промени в избора на глаголно време в превода; класификацията на преводните трансформации на облигаторни и факултативни трябва да бъде приета условно; при граматичните елементи, които са характерни само за изходния език, или различаващите се по своите функции и по честотността на своята употреба, преводните трансформации са задължителни; преводачът често се изправя пред дилемата за избор на глаголно време, за да предаде конкретна семантика, изразена експлицитно или имплицитно в оригинала – следователно задължителните преводни трансформации също са избираеми в определени синтактични и контекстови условия; субективната позиция на преводача е важен фактор за адекватен превод – единственото безапелационно условие е висока степен на компетенции и по двата езика; асиметрията в системите на глаголните времена, в частност на миналите глаголни времена в сръбския и българския език включва и различаване на функция и честотност на употреба; не за всички художествени текстове е характерна употребата на перфект, съответно на аорист и имперфект – съвременната постмодернистична литература експериментира и с езиковия изказ; в българския език сегашно историческо време също се числи сред основните преводни съответствия на сръбския перфект; сегашно историческо време се отличава с по-голяма честотност в българския, отколкото в сръбския език и др..

В края на дисертацията са включени списък с използваната библиография и две приложения – Приложение 1, което се състои от примери от корпуса, състоящ се от разновременни преводи, и Приложение 2, което се състои от примери от корпуса, състоящ се от едновременни преводи. Приложенията представят по-ясно отношението между формата от оригинала и преводните ѝ еквиваленти.

3. Бележки, мнения и препоръки

Освен изтъкнатото добро впечатление от структурата на текста, той е четивен и стилистически добре оформен. Ограниченият обем на рецензията предполага съсредоточаване върху общи изводи и препоръки, а по-конкретни бележки, свързани с техническо, стилистично, пунктуационно и под. естество биха били предмет на продължаващ колегиален диалог.

За да бъде анализът на ексцерпираните примери достатъчно адекватен, в много от случаите би трябвало да се цитира по-широк контекст от този, който е дала авторката, защото за правилното тълкуване на значението на примера е нужна яснота дали се изтъква напр. повторителност на действието или не, има ли свидетелски изказ и др. На места прозира психолингвистичният фактор, обвързан с житейския и професионалния опит на дисертантката – поради обстоятелството, че като принадлежност на двете езикови среди – българската и сръбската, самата тя се имплементира като обект на наблюдение за конкретни тълкувания, които да се сравнят с преценките на други носители на езика.

4. Заключение

Приносните моменти на дисертацията на Ивана Давитков, освен посочените в Автореферата и в изложението дотук, могат да бъдат разширени. Показано е изключително усърдие в натрупването на необходимите предварителни теоретични знания, изпълнени са ясно формулирани изследователски задачи, проучен е чужд опит, търсен е собствен път и изследователски облик.

Предлагам Научното жури, на базата на съгласие за успешно подготвена и защитена дисертация, да гласува положително за присъждане на образователната и научната степен „доктор“ на Ивана Давитков. Аз ще гласувам „ЗА“.

07.04.2016 г.

Подпис:

/п/
проф. д-р Ценка Н. Иванова